

Opinia Komitetu Regionów „Przyszłość wspólnego europejskiego systemu azylowego II”

(2010/C 79/11)

KOMITET REGIONÓW

- Podkreśla w niniejszej opinii, że władze lokalne i regionalne będą nadal odgrywać zasadniczą rolę we wdrażaniu prawodawstwa europejskiego dotyczącego istotnych elementów wspólnego europejskiego systemu azylowego (CEAS). Jest jednak zaniepokojony tym, że w rozpatrywanych w tej opinii dokumentach nie uwzględniono w należyтым stopniu wymiaru lokalnego i regionalnego. Włączenie obu tych wymiarów jest niezbędne zarówno do skutecznego wdrożenia systemu CEAS II, jak i do przestrzegania zasady pomocniczości.
- Uważa ponadto, że udana harmonizacja stanowi sposób na złagodzenie nieproporcjonalnego obciążenia, wobec którego stają niektóre władze lokalne i regionalne, spowodowanego ich położeniem geograficznym lub przygranicznym oraz różnicami w podejściach krajowych. Zaleca w związku z tym, aby w przypadkach, gdy dostępem do mieszkań, opieki społecznej, ochrony zdrowia, edukacji i rynku pracy zarządzają władze lokalne i regionalne, państwa członkowskie uznały potrzebę solidarności i rozkładu obciążeń na szczeblu niższym niż krajowy.
- Uważa, że jeśli europejska polityka harmonizacji ma odnieść pożądany skutek, władze lokalne i regionalne mogą potrzebować albo dodatkowego bezpośredniego wsparcia europejskiego, albo gwarancji proporcjonalnego udziału w środkach przydzielonych państwom członkowskim. Podkreśla też potrzebę poprawy komunikacji na szczeblu lokalnym i regionalnym na temat różnic między migracją wymuszoną a niewymuszoną oraz między osobami otrzymującymi ochronę międzynarodową a ubiegającymi się o nią; celem tego jest, by społeczności otrzymały merytoryczne i pozytywne przesłanie dotyczące osób objętych ochroną międzynarodową.

Sprawozdawca: Doreen Huddart (UK/ALDE), radna Newcastle-upon-Tyne

Dokumenty źródłowe

Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów – Plan polityki azylowej: zintegrowana strategia ochrony na całym obszarze UE

COM(2008) 360 wersja ostateczna

Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl

COM(2008) 815 wersja ostateczna

Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca

COM(2008) 820 wersja ostateczna

Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie utworzenia Europejskiego Urzędu Wsparcia w zakresie Polityki Azylowej

COM(2009) 66 wersja ostateczna

I. ZALECENIA POLITYCZNE

KOMITET REGIONÓW

1. Przede wszystkim podkreśla, że władze lokalne i regionalne będą nadal odgrywać zasadniczą rolę we wdrażaniu prawodawstwa europejskiego dotyczącego istotnych elementów wspólnego europejskiego systemu azylowego (CEAS); powtarza zalecenia, które sformułował w swojej pierwszej opinii w sprawie systemu CEAS przyjętej podczas 74. sesji plenarnej (CdR 177/2007 fin).

2. W niniejszej drugiej opinii w sprawie systemu CEAS określa dalsze konkretne kwestie odnoszące się do planu polityki, w szczególności do dostępnego proponowanego prawodawstwa, potwierdzając przy tym swe poprzednie uwagi.

3. Jest zaniepokojony tym, że w rozpatrywanych dokumentach nie uwzględniono w należyтым stopniu wymiaru lokalnego i regionalnego. Włączenie obu tych wymiarów jest niezbędne zarówno do skutecznego wdrożenia systemu CEAS II, jak i do przestrzegania zasady pomocniczości.

Plan polityki azylowej

4. Z zadowoleniem przyjmuje fakt, że uznano, iż w tej dziedzinie polityki harmonizacja musi iść w parze ze wzrostem norm,

wysuwa jednak pewne zastrzeżenia. W szczególności zauważa, że mogą powstać znaczne koszty dla władz lokalnych i regionalnych.

5. Podkreśla, że ponieważ system CEAS dotyczy osób ubiegających się o azyl i uchodźców, powinien być oparty na zasadach Konwencji ONZ dotyczącej statusu uchodźców z 1951 r. i nie należy zezwalać na obniżanie jej norm ani tego sugerować.

6. Z zadowoleniem przyjmuje fakt, że zasadniczą cechą planu polityki i powiązanego z nim prawodawstwa jest ujednoczenie podejścia do kwestii azylu i form ochrony uzupełniającej. Jest to ważne, ponieważ uznano niedostatki definicji uchodźcy oraz to, że wiele osób ubiegających się o ochronę międzynarodową może nie być uchodźcami w ścisłym znaczeniu tego słowa (np. osoby uciekające przed klęskami żywiołowymi). Odpowiednie przepisy i procedury dotyczące przyjmowania oraz przyznawany status powinny gwarantować równe traktowanie tych osób.

7. Uważa, że udana harmonizacja stanowi sposób na złagodzenie nieproporcjonalnego obciążenia, wobec którego stają niektóre władze lokalne i regionalne, spowodowanego ich położeniem geograficznym lub przygranicznym oraz różnicami w podejściach krajowych. Jeśli w którymś z państw członkowskich warunki i procedury dotyczące przyjmowania lub stosowanie kryteriów kwalifikujących do ochrony międzynarodowej są bardziej restrykcyjne (lub uważane za takie), może to przyczynić się do wtórnych ruchów migracyjnych w UE. Utrudnia to wdrażanie systemu CEAS i może być źródłem nadmiernych obciążeń dla niektórych państw członkowskich oraz władz lokalnych i regionalnych.

8. Podkreśla, że głównymi przyczynami przymusowej migracji są okoliczności mające charakter zewnętrzny wobec UE, a nie warunki wewnątrz Unii.

9. Zaleca, aby w przypadkach, gdy dostępem do mieszkań, opieki społecznej, ochrony zdrowia, edukacji i rynku pracy zarządzają władze lokalne i regionalne, państwa członkowskie uznały potrzebę solidarności i rozkładu obciążeń na szczeblu niższym niż krajowy.

10. Uważa, że jeśli europejska polityka harmonizacji ma odnieść pożądany skutek, władze lokalne i regionalne mogą potrzebować albo dodatkowego bezpośredniego wsparcia europejskiego, albo gwarancji proporcjonalnego udziału w środkach przydzielonych państwom członkowskim.

11. Odnotowuje, że nieproporcjonalne obciążenia wynikające z położenia przy granicy UE i z uwarunkowań demograficznych mogą zmniejszyć skuteczność harmonizacji, i w związku z tym zgadza się, że dalszej harmonizacji norm krajowych za pośrednictwem systemu CEAS musi towarzyszyć wzmocniona współpraca praktyczna, tak by sprawiedliwie rozdzielić między regiony i państwa członkowskie zadania w zakresie pomocy azylowej.

12. Jest zaniepokojony faktem, że w planie polityki nie poruszono kwestii funkcjonowania agencji UE ds. granic, FRONTEX, ani w odniesieniu do harmonizacji, ani praktycznej współpracy. Zwiększony nacisk położony we wnioskach dotyczących systemu CEAS na prawa człowieka, a w szczególności prawa człowieka osób szczególnie narażonych na zagrożenia, należy odzwierciedlić w przepisach regulujących działalność agencji FRONTEX.

13. Podkreśla potrzebę poprawy komunikacji na szczeblu lokalnym i regionalnym na temat różnic między migracją wymuszoną a niewymuszoną oraz między osobami otrzymującymi ochronę międzynarodową a ubiegającymi się o nią; celem tego jest, by społeczności otrzymały merytoryczne i pozytywne przesłanie dotyczące osób objętych ochroną międzynarodową.

Dyrektywa w sprawie przyjmowania

14. Popiera połączenie w omawianej dyrektywie środków mających na celu objęcie normami dotyczącymi przyjmowania zarówno osób ubiegających się o azyl, jak i osób ubiegających się o ochronę uzupełniającą.

15. Zwraca uwagę, że w ramach harmonizacji norm dotyczących przyjmowania, pomoc socjalna w zakresie mieszkań, opieki społecznej, opieki zdrowotnej, edukacji i dostępu do rynku

udzielana osobom ubiegającym się o azyl w żadnym razie nie może przewyższać poziomem pomocy świadczonej miejscowej ludności.

16. Uważa, że proponowane gwarancje w zakresie praw człowieka, w tym specjalne środki dotyczące osób szczególnie narażonych, powinny mieć zastosowanie do wszelkich sposobów rozpatrywania wniosków, w tym wszelkich sposobów rozpatrywania wniosków poza terytorium UE, takich jak przewidziane w punkcie 5.2.3 planu polityki. Dalsze kroki w tym kierunku będą wymagały uważnej kontroli, zwłaszcza pod kątem ich zgodności z prawem, skuteczności i celowości.

Zatrzymanie: art. 8–11

17. Z dużym zadowoleniem przyjmuje uznanie w art. 8 ust. 1, że nikt nie powinien być zatrzymywany tylko z tego powodu, że ubiega się o ochronę międzynarodową, o co Komitet apelował w pkt. 16 swojej pierwszej opinii w sprawie systemu CEAS. Dostrzega, że mogą istnieć istotne powody, by właściwe władze zatrzymywały niektórych wnioskodawców, np. tych, w przypadku których istnieje prawdopodobieństwo ucieczki.

Dostęp do rynku pracy po upływie sześciu miesięcy: art. 15

18. Zgadza się z tym, że propozycje te mogą przynieść korzyści zarówno osobom ubiegającym się o azyl, jak i państwom członkowskim, chociaż uznaje, że dla niektórych państw członkowskich, szczególnie tych, które borykają się z rosnącym bezrobociem i które są w trudniejszej sytuacji ze względu na swe położenie geograficzne, propozycja ta jest kontrowersyjna. Komitet z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w art. 15 ust. 2 przekształconej wersji dyrektywy dotyczącej przyjmowania osób ubiegających się o azyl jasno stwierdza się, że: „państwa członkowskie podejmują decyzję dotyczącą warunków przyznawania wnioskodawcy dostępu do rynku pracy”.

19. Powtarza swoje stanowisko na temat polityki integracyjnej przedstawione w pkt. 34–38 swej pierwszej opinii w sprawie systemu CEAS i zwraca uwagę na: swą opinię z dnia 11 października 2007 r. w sprawie zastosowania podejścia globalnego do migracji do granic UE (CdR 64/2007 fin); wnioski z konferencji poświęconej roli regionów i miast w zarządzaniu przepływami migracyjnymi, zorganizowanej wspólnie przez Komitet Regionów i rząd Wysp Kanaryjskich na Teneryfie w październiku 2007 r.; opinię z dnia 15 czerwca 2006 r. w sprawie ochrony mniejszości i polityki walki z dyskryminacją w rozszerzonej Europie (CdR 53/2006), w której omawiano politykę integracyjną, a także opinię z dnia 12 lutego 2009 r. w sprawie wiodącej roli władz lokalnych i regionalnych w polityce integracyjnej (CdR 212/2008) oraz wnioski z seminarium poświęconego roli miast i regionów w integrowaniu imigrantów, zorganizowanego przez Komitet Regionów i Lokalny Związek Gmin Miejskich i Wiejskich Attyki w Atenach w październiku 2008 r.

20. Potwierdza zalecenie sformułowane w pkt. 4 pierwszej opinii w sprawie systemu CEAS, zgodnie z którym prawodawstwo europejskie powinno wprowadzić wymóg utworzenia przez państwa członkowskie systemu sieci władz regionalnych, którego celem byłaby poparta wiedzą integracja uchodźców.

Przepisy dotyczące materialnych warunków przyjmowania i opieki zdrowotnej: art. 17–20

21. Uznaje za problematyczny zapis zobowiązujący do stosowania krajowych przepisów w zakresie pomocy społecznej do osób ubiegających się o azyl i zachęca raczej do rozważenia zagwarantowania podstawowej opieki w ramach ogólnoeuropejskich jednolitych norm minimalnych.

22. Uznaje, że przepisy dotyczące materialnych warunków przyjmowania mają szczególne znaczenie dla tych władz lokalnych i regionalnych, które odgrywają ważną rolę w zapewnianiu mieszkań, opieki społecznej, zdrowotnej i edukacji. W przypadku gdy wdrażanie tych norm leży w gestii państw członkowskich, powinny one zapewnić władze lokalne i regionalne, że otrzymają proporcjonalne wsparcie finansowe, jeżeli zostaną obciążone dodatkowymi obowiązkami.

23. Stwierdza, że konieczne jest szkolenie funkcjonariuszy władz lokalnych i regionalnych, którzy będą prowadzić kontrole posiadania przez wnioskodawców wystarczających środków zaproponowane w tych przepisach, aby zagwarantować, że osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową nie będą zmuszone same pokrywać nadmiernej części kosztów materialnych warunków przyjmowania i opieki zdrowotnej.

Przepisy dotyczące osób o szczególnych potrzebach: art. 21–24

24. Ponownie wyraża swoje zaniepokojenie sytuacją osób szczególnie narażonych (pkt. 29–33 pierwszej opinii w sprawie systemu CEAS) i z zadowoleniem przyjmuje kroki podjęte w celu zajęcia się tą kwestią. Komitet zwraca szczególną uwagę na potrzeby zdrowotne osób ubiegających się o ochronę międzynarodową związane z obrażeniami, niedożywieniem i urazami psychicznymi. Ponieważ opieka zdrowotna jest często świadczona na szczeblu lokalnym lub regionalnym, należy zbadać, określić i złagodzić obciążenia konkretnych regionów.

Traktowanie osób, którym odmówiono ochrony międzynarodowej

25. Harmonizacja traktowania osób, którym odmówiono azylu, mogłaby przyczynić się do zmniejszenia wtórnych ruchów migracyjnych. Należy zachęcać do dobrowolnego wyjazdu, lecz prowadzone w tym celu działania nie powinny negatywnie wpływać na zapewnienie niezbędnej pomocy medycznej lub środków do życia osobom należącym do tej kategorii.

26. Podkreśla, że w ramach polityk imigracyjnych i azylowych w celu wydalania osób, którym odmówiono ochrony międzynarodowej, nigdy nie należy stosować wymuszonego ubóstwa i odmowy opieki zdrowotnej.

Małoletni

27. Z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w dyrektywie w sprawie przyjmowania oraz w pozostałych przekształconych instrumentach CEAS II zawarto jasną definicję małoletniego, którym

jest „obywatel kraju trzeciego lub bezpaństwowiec, który nie ukończył 18 lat”. Z zadowoleniem należy także przyjąć fakt, że w każdym z instrumentów stworzono dodatkowe gwarancje dla małoletnich. Chociaż jednak osoby określone jako małoletnie skorzystają z tych norm, nie zapewniono dostatecznej ochrony osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową, których wiek jest kwestionowany przez państwo członkowskie przyjmujące taką osobę, rozpatrujące wniosek i podejmujące decyzję w tej sprawie lub stosujące kryteria dublińskie.

28. Zwraca uwagę na fakt, że materialne warunki przyjmowania będą pierwszą częścią CEAS, z którą będą mieć styczność osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową. Dlatego niezbędne jest, aby w przypadku zakwestionowania wieku takiej osoby była ona traktowana jak małoletnia aż do momentu udowodnienia, że tak nie jest (z należytych uwzględnieniem praw i bezpieczeństwa innych osób ubiegających się o ochronę międzynarodową), aby w każdym wypadku traktowano taką osobę w sposób humanitarny i szanujący jej godność oraz by miały zastosowanie gwarancje prawne w odniesieniu do procedur określania wieku, zwłaszcza w przypadku odwołania się do badania lekarskiego. Jeżeli na tym etapie wiek osoby ubiegającej się o ochronę zostanie błędnie oceniony, wtedy dziecko ubiegające się o ochronę międzynarodową może zostać bezprawnie pozbawione zwiększonego poziomu ochrony, który prawodawstwo dotyczące CEAS II ma zapewnić małoletnim.

29. Zauważa szczególne obciążenie pewnych samorządów lokalnych i regionalnych, które muszą świadczyć usługi dla licznych lub pozostawionych bez opieki małoletnich, i zaleca wyposażenie takich samorządów w odpowiednie zasoby.

Przekształcone rozporządzenie dublińskie

30. Zwraca uwagę na szczególne znaczenie tego rozporządzenia dla regionów, jako że zgodnie z systemem dublińskim osoby ubiegające się o azyl mogą być przekazywane do pierwszego państwa członkowskiego, na którego terytorium przybyły, co powoduje obciążenie państw członkowskich i regionów leżących przy granicach zewnętrznych UE i głównych punktach wjazdu.

31. Popiera cel, jakim jest zwiększenie skuteczności systemu, ale tylko jeżeli odpowiada to stosowaniu ujednoliconych norm oraz procedur przyjmowania i kwalifikowania. Gwarantuje to, że państwa członkowskie przekazujące obywateli krajów trzecich do innego państwa członkowskiego nie naruszają własnych zobowiązań wynikających z międzynarodowego prawa w zakresie praw człowieka, w tym prawa do poszanowania życia rodzinnego, najlepszego interesu dziecka oraz zakazu wydalania lub zwracania, w tym pośredniego, zgodnie z art. 19 Karty praw podstawowych UE, art. 33 Konwencji ONZ dotyczącej statusu uchodźców z 1951 r. i art. 3 konwencji ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur z 1984 r. Przepisy proponowanego rozporządzenia powinny stać się skuteczne dopiero po pełnym wdrożeniu zmienionych dyrektyw w sprawie przyjmowania, procedur i kwalifikowania.

32. Z zadowoleniem przyjmuje art. 6 dotyczący ochrony praw małoletnich bez opieki, który częściowo odnosi się do kwestii poruszonych w pkt. 29–33 pierwszej opinii Komitetu w sprawie systemu CEAS. Należy wprowadzić skuteczne gwarancje dla innych osób szczególnie narażonych, takich jak kobiety w ciąży i osoby niepełnosprawne. W rozporządzeniu należy także zająć się istniejącymi brakami, jeżeli chodzi o zachowanie jedności rodzin.

33. Z zadowoleniem przyjmuje uznanie w art. 27, że nikt nie powinien być zatrzymywany tylko z tego powodu, że ubiega się o ochronę międzynarodową, co odzwierciedla sugestię Komitetu zawartą w pkt. 16 pierwszej opinii w sprawie systemu CEAS.

34. Popiera zaproponowane w art. 31 procedury zawieszania przepisów tej dyrektywy w przypadku, gdy państwo członkowskie stoi w obliczu szczególnie naglącej sytuacji, która powoduje nadzwyczaj duże obciążenie jego zasobów przeznaczonych na przyjmowanie osób.

35. Proponuje ustanowienie formalnego kanału komunikacji pomiędzy regionami a Komisją Europejską służącego zwracaniu uwagi na sytuacje, które mogłyby leżeć u podstaw skorzystania z uprawnień KE określonych w art. 31 ust. 2, jeżeli warunki w całym państwie członkowskim nie spełniają standardów określonych w art. 31 ust. 1. Jednak, także aby zapobiec nadużywaniu tych przepisów, Komisja powinna uważnie monitorować sytuację i rozważyć, czy jest ona rzeczywiście nagląca, czy też nieprzestrzeganie dyrektywy ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl i dyrektywy 2005/85/WE powinno leżeć u podstaw wszczęcia postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego zgodnie z art. 226 traktatu WE.

Przekształcona dyrektywa w sprawie procedur

36. Z zadowoleniem przyjmuje uznanie, że harmonizacja norm proceduralnych ma iść w parze z „wyższymi standardami” dotyczącymi rozpatrywania wniosków o ochronę międzynarodową. Dzięki temu skróci się czas podejmowania decyzji. Długie okresy oceny mogą negatywnie odbijać się na zdrowiu fizycznym i psychicznym, co może spowodować znaczne uszczuplenie zasobów lokalnych i regionalnych. Nawet jeżeli podejmowanie decyzji odbywa się w ramach systemu krajowego (a nie regionalnego), opóźnienia mogą powodować nadmierną presję na władze lokalne i regionalne, na terenie których odbywają się wysłuchania lub postępowania sądowe.

Przekształcona dyrektywa w sprawie kwalifikowania

37. Z zadowoleniem przyjmuje uznanie, że harmonizacja norm dotyczących kwalifikowania ma iść w parze z „wyższymi normami”. Z uwagi na kontekst humanitarny wszelkiego prawodawstwa

dotyczącego uchodźców, pierwszeństwo powinno mieć rozwiązanie problemu niespójności w przyznawaniu statusu uchodźcy, a dopiero potem problemu wtórnych ruchów migracyjnych wynikających z różnic w zapewnianiu opieki społecznej i dostępie do rynku pracy. Konsekwencje niesprawiedliwej odmowy ochrony międzynarodowej są szczególnie poważne.

38. Z zadowoleniem przyjmuje zwiększenie nacisku na ochronę uzupełniającą. Komitet z zadowoleniem przyjmuje uwagę, jaką w punkcie. 3.3 planu polityki poświęcono ulepszeniom w zakresie stosowania zwłaszcza tzw. alternatywy ucieczki wewnętrznej. „Alternatywy” tej nie należy nigdy stosować w celu zamaskowania wydalania lub zawracania.

39. Uznaje, że poprawa jakości podejmowania decyzji dotyczących azylu i ochrony uzupełniającej, obejmująca wymianę sprawdzonych rozwiązań dotyczących interpretacji istniejącego i proponowanego prawodawstwa, zmniejszy liczbę odwołań (która w niektórych państwach członkowskich jest wysoka). Może także przyczynić się do zwiększenia liczby dobrowolnych powrotów osób, których wnioski o ochronę międzynarodową odrzucono. Dobre wyniki w obu tych obszarach zmniejszą nieproporcjonalne obciążenie regionów związane z zapewnianiem wsparcia osobom, którym odmówiono wsparcia krajowego.

40. Ponownie stwierdza, że zgodnie z prawem międzynarodowym przesiedleńcy mają prawo ubiegać się o ochronę międzynarodową, nawet jeśli wjechali do UE nielegalnie; dlatego nalega, aby sposób wjazdu na terytorium UE nie przemawiał na niekorzyść osób ubiegających się o ochronę międzynarodową, w szczególności ofiar handlu ludźmi.

41. Zauważa, że „wiarygodność” nie wchodzi w skład międzynarodowej ani europejskiej definicji uchodźcy, jednak wiele wniosków o ochronę międzynarodową jest odrzucanych w związku z kwestiami dotyczącymi wiarygodności. Osoby, którym odmówiono ochrony międzynarodowej, mogą potrzebować znacznego wsparcia od władz lokalnych i regionalnych, zanim opuszczą UE, dlatego zasadnicze znaczenie ma to, by wnioski nie były niesłusznie odrzucane z powodów związanych z wiarygodnością.

42. Zaleca, aby w przekształconej dyrektywie w sprawie kwalifikowania wyraźniej określono, że przepisy dotyczące wiarygodności (obecnie art. 4 ust. 5) mają charakter uzupełniający względem definicji uchodźcy; przedstawiono w nich okoliczności, w których niepoparte dokumentacją oświadczenia danej osoby mogą być dopuszczalne jako dowód i przyczyniać się do spełnienia wymogów dotyczących udokumentowania faktów uzasadniających potrzebę zapewnienia ochrony międzynarodowej.

Praktyczna współpraca

43. Podkreśla potrzebę stworzenia sieci wymiany informacji i sprawdzonych rozwiązań dotyczących kwestii azylowych na szczeblu lokalnym i regionalnym oraz zapewnienia odpowiedniego wsparcia finansowego dla działalności takich sieci.

44. Z zadowoleniem przyjmuje decyzję o utworzeniu Europejskiego Urzędu Wsparcia w zakresie Polityki Azylowej (EASO) i jest zdania, że organ ten wniesie czynny wkład w poprawę standardów międzynarodowych i zapewnienie bardziej spójnego podejścia.

45. Uważa, że Komitet Regionów powinien znaleźć się wśród „innych organów wspólnotowych”, o których mowa w motywie 17 preambuły wniosku dotyczącego rozporządzenia w tej sprawie (art. 49).

46. Podkreśla znaczenie prowadzenia badań naukowych i sporządzania analiz porównawczych dla poprawy podstaw merytorycznych działań o charakterze zarówno politycznym, jak i praktycznym oraz zwraca uwagę na zasadniczą rolę władz lokalnych i regionalnych w tym zakresie. Należy wymienić władze lokalne i regionalne w kontekście „wymiany informacji i dobrych praktyk” (art. 3) oraz „gromadzenia i wymiany informacji” (art. 11).

47. Zwraca się o wyjaśnienia dotyczące proponowanych ram prawnych i wskaźników do pomiaru skuteczności rozwoju polityki oraz świadczenia usług.

48. Zaleca stworzenie programów finansowania dostępnych dla władz lokalnych i regionalnych w celu pogłębienia wiedzy opinii publicznej na temat kwestii azylowych w obszarach, w których mogłoby to pomóc w informowaniu społeczności i integracji z nią. W skład forum doradczego powinni wejść przedstawiciele władz lokalnych i regionalnych oraz Komitetu Regionów.

49. Ponadto zaleca, aby EASO odgrywał zasadniczą rolę w budowaniu stosunków z krajami trzecimi, organizacjami pozarządowymi i organami międzynarodowymi.

50. Zdecydowanie podkreśla wkład władz lokalnych i regionalnych w osiągnięcie wysokich standardów praktycznego zarządzania służących osobom ubiegającym się o azyl i uchodźcom. Ponadto zasadnicze znaczenie dla promowania programów ochrony międzynarodowej ma opracowanie szkoleń dla personelu na granicach, w ośrodkach recepcyjnych i ośrodkach dla przesiedlonych.

51. Wyraża głębokie zaniepokojenie faktem, że władze lokalne i regionalne nie są reprezentowane w zarządzie i zaleca wzmocnienie uzgodnień administracyjnych dotyczących EASO poprzez włączenie przedstawicieli KR-u oraz ustanowienie regularnych konsultacji.

Sprawiedliwy podział odpowiedzialności i solidarność w UE

52. Zwraca uwagę na fakt, że choć w omawianych wnioskach za zasadniczy element uznano solidarność między państwami członkowskimi, zwłaszcza w odniesieniu do zmian w rozporządzeniu Dublin II, to państwom członkowskim pozostawiono znaczne uprawnienia w zakresie wdrażania polityk. Ważne jest uznanie, że tak, jak istnieje potrzeba solidarności

i podziału obciążeń pomiędzy państwami członkowskimi, istnieje ona także w ich obrębie.

53. Ponownie wyraża zadowolenie z praktycznego wsparcia oferowanego państwom członkowskim przez Europejski Fundusz na rzecz Uchodźców i Europejski Fundusz Powrotów Imigrantów, tak jak stwierdzono w pkt. 46 pierwszego dokumentu Komitetu w sprawie systemu CEAS. Fundusze te będą miały szczególne znaczenie dla udanego wdrożenia dyrektyw dotyczących przyjmowania oraz procedur. Komitet zwraca się o zapewnienie, że władze lokalne i regionalne będą miały bezpośredni dostęp do tych funduszy oraz odegrają rolę w monitorowaniu przydziału środków za ich pośrednictwem.

54. Z ostrożnym zadowoleniem przyjmuje możliwość wspólnego rozpatrywania konkretnych unijnych przypadków, pod warunkiem zapewnienia wysokiego poziomu praw człowieka i przestrzegania zasady, że każdy przypadek jest rozpatrywany indywidualnie.

Solidarność zewnętrzna

55. Odnawia znaczenie dobrowolnego ponownego osiedlenia się i z zadowoleniem przyjmuje propozycje ulepszeń. Komitet zwraca się o potwierdzenie, że zostaną ustanowione mechanizmy konsultacji z władzami lokalnymi i regionalnymi w odniesieniu do tej kwestii, z uwagi na ich ważną rolę w skutecznej integracji uchodźców oraz innych osób objętych ochroną międzynarodową. Komitet zwraca uwagę na fakt, że przy zapewnieniu dobrego zarządzania ponowne osiedlenie się umożliwi regionom odniesienie korzyści z konstruktywnej, dobrze zarządzanej migracji.

W sprawie ustanowienia wspólnego unijnego programu przesiedleń

56. Przyjmuje z zadowoleniem komunikaty KE i uznaje, że ta inicjatywa wzmocni solidarność w działaniach dotyczących przesiedleń oraz poprawi normy we wszystkich państwach członkowskich, zwłaszcza w odniesieniu do roli władz lokalnych i regionalnych w przyjmowaniu, osiedlaniu i integracji przesiedlanych osób.

57. Ze szczególnym zadowoleniem przyjmuje rozwój grupy ekspertów ds. przesiedleń. Podkreśla ważną rolę władz lokalnych i regionalnych w procesie przyjmowania i integracji oraz to, że ich wkład w określanie potrzeb i rocznych priorytetów oraz w wymianę sprawdzonych rozwiązań powinien być w tej grupie doceniany jako wiedza fachowa zgromadzona przez zainteresowane podmioty.

58. Domaga się, by ze środków proponowanych przez Komisję Europejską na wspieranie osób przesiedlanych zapewniono wystarczające zasoby władzom lokalnym i regionalnym, które odgrywają kluczową rolę w skutecznym wdrażaniu unijnego programu przesiedleń.

II. ZALECANE POPRAWKI

Poprawka 1

Wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie przyjmowania [COM(2008) 815] – artykuł 2 c)

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
„członkowie rodziny” oznaczają, o ile rodzina istniała już w kraju pochodzenia, następujących członków rodziny wnioskodawcy, którzy przebywają w tym samym państwie członkowskim w związku z wnioskiem o udzielenie ochrony międzynarodowej:	„członkowie rodziny” oznaczają, o ile rodzina istniała już w kraju pochodzenia, następujących członków rodziny wnioskodawcy, którzy przebywają w tym samym państwie członkowskim w związku z wnioskiem o udzielenie ochrony międzynarodowej:
(i) małżonka osoby ubiegającej się o azyl lub jej partnera stanu wolnego, z którym pozostaje w stałym związku, w przypadku gdy prawo lub praktyka danego państwa członkowskiego traktuje związki niemałżeńskie w sposób porównywalny do związków małżeńskich na mocy przepisów prawa tego państwa członkowskiego odnoszących się do cudzoziemców;	(i) małżonka osoby ubiegającej się o azyl lub jej partnera stanu wolnego, z którym pozostaje w stałym związku, w przypadku gdy prawo lub praktyka danego państwa członkowskiego traktuje związki niemałżeńskie w sposób porównywalny do związków małżeńskich na mocy przepisów prawa tego państwa członkowskiego odnoszących się do cudzoziemców;
(ii) małoletnie dzieci pochodzące ze związku o którym mowa w ppkt (i) lub małoletnie dzieci wnioskodawcy, pod warunkiem że nie pozostają w związku małżeńskim, oraz bez względu na to, czy zostały urodzone w małżeństwie czy poza nim lub adoptowane zgodnie z przepisami prawa krajowego;	(ii) małoletnie dzieci pochodzące ze związku o którym mowa w ppkt (i) lub małoletnie dzieci wnioskodawcy, pod warunkiem że nie pozostają w związku małżeńskim i znajdują się na utrzymaniu wnioskodawcy, oraz bez względu na to, czy zostały urodzone w małżeństwie czy poza nim lub adoptowane zgodnie z przepisami prawa krajowego;
(iii) małoletnie dzieci pochodzące ze związku, o którym mowa w ppkt (i) lub małoletnie dzieci wnioskodawcy, które zawarły związek małżeński, bez względu na to, czy zostały urodzone w małżeństwie czy poza nim, lub adoptowane zgodnie z przepisami prawa krajowego, jeżeli mieszkanie z wnioskodawcą najlepiej zabezpiecza interesy dzieci;	(iii) małoletnie dzieci pochodzące ze związku, o którym mowa w ppkt (i) lub małoletnie dzieci wnioskodawcy, które zawarły związek małżeński, bez względu na to, czy zostały urodzone w małżeństwie czy poza nim, lub adoptowane zgodnie z przepisami prawa krajowego, jeżeli mieszkanie z wnioskodawcą najlepiej zabezpiecza interesy dzieci;
(iv) ojca, matkę lub opiekuna wnioskodawcy, jeżeli wnioskodawca jest małoletni i nie pozostaje w związku małżeńskim lub jeżeli jest małoletni i pozostaje w związku małżeńskim, ale mieszkanie z ojcem, matką lub opiekunem najlepiej zabezpiecza jego interesy;	(iv) (iii) ojca, matkę lub opiekuna wnioskodawcy, jeżeli wnioskodawca jest małoletni i nie pozostaje w związku małżeńskim lub jeżeli jest małoletni i pozostaje w związku małżeńskim, ale mieszkanie z ojcem, matką lub opiekunem najlepiej zabezpiecza jego interesy;
(v) małoletnie i nie pozostające w związku małżeńskim rodzeństwo wnioskodawcy, jeżeli wnioskodawca jest małoletni i nie pozostaje w związku małżeńskim lub jeżeli wnioskodawca lub jego rodzeństwo jest małoletnie i pozostaje w związku małżeńskim, ale wspólne mieszkanie najlepiej zabezpiecza interesy jednej lub większej liczby wymienionych osób;	(v) (iv) małoletnie i nie pozostające w związku małżeńskim rodzeństwo wnioskodawcy, jeżeli wnioskodawca jest małoletni i nie pozostaje w związku małżeńskim lub jeżeli wnioskodawca lub jego rodzeństwo jest małoletnie i pozostaje w związku małżeńskim, ale wspólne mieszkanie najlepiej zabezpiecza interesy jednej lub większej liczby wymienionych osób;

Uzasadnienie

Wniosek Komisji przewiduje rozszerzenie pojęcia rodziny. W ten sposób znacznie zwiększyłyby się krąg osób uprawnionych do świadczeń. Dlatego należy pozostawić pierwotnie przewidziany zakres osób uprawnionych.

Poprawka 2

Wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie przyjmowania [COM(2008) 815] – artykuł 6 – nowy ustęp 1

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
	1.Państwa członkowskie zapewniają jednostkom pewność prawa, tak aby także osobom ubiegającym się o azyl, a nieposiadającym dokumentów tożsamości, można było zagwarantować traktowanie pod każdym względem humanitarne i oparte na pewności prawa. Konsekwencje płynące z posługiwania się fałszywą bądź przybraną tożsamością lub przedłożenia przerobionych, podrobionych albo nieważnych dokumentów zostaną określone w oparciu o właściwe przepisy dotyczące kwalifikowania do ochrony międzynarodowej.

Uzasadnienie

Każda osoba ubiegająca się o azyl, nawet jeżeli jej tożsamość nie została jeszcze z całkowitą pewnością stwierdzona, musi być traktowana w sposób zgodny z zasadą pewności prawa. Jest ważne, by ten zasadniczy punkt widzenia, którego podstawą jest godność człowieka i zasada równości, znalazł się na początku artykułu.

Poprawka 3

Wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie przyjmowania [COM(2008) 815] – artykuł 15 ustęp 4

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Ze względu na określoną politykę na rynku pracy Państwa Członkowskie mogą w tym względzie dawać pierwszeństwo obywatelom Unii Europejskiej oraz obywatelom państw będących stronami Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, a także legalnie przebywającym obywatelom państw trzecich.	Ze względu na określoną politykę na rynku pracy Państwa Członkowskie mogą w tym względzie dawać pierwszeństwo obywatelom Unii Europejskiej oraz obywatelom państw będących stronami Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, a także legalnie przebywającym obywatelom państw trzecich.

Uzasadnienie

Jeśli chodzi o zaproponowany przez Komisję nieograniczony dostęp do rynku pracy, trzeba zaznaczyć, że w każdym razie musi istnieć możliwość zapewnienia pierwszeństwa w tym względzie obywatelom danego państwa, państw członkowskich UE oraz państw należących do EOG. Dlatego należy pozostawić artykuł 15 ustęp 4 w takim brzmieniu, w jakim jest on ujęty w obecnej wersji dyrektywy.

Poprawka 4

Wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie przyjmowania [COM(2008)815] – artykuł 20 – nowy ustęp 6, 7 i 8

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
	<p>6. Państwa członkowskie nie cofają ani nie ograniczają materialnych warunków przyjmowania osobom, którym odmówiono ochrony międzynarodowej, do czasu określenia planów ich wydalenia lub dobrowolnego powrotu.</p> <p>7. Nigdy nie stosuje się wymuszonego ubóstwa ani takiej groźby w celu zmuszenia osób, którym odmówiono ochrony międzynarodowej, do powrotu do państwa pochodzenia.</p> <p>8. Nigdy nie stosuje się odmowy dostępu do podstawowej opieki zdrowotnej ani takiej groźby w celu zmuszenia osób, którym odmówiono ochrony międzynarodowej, do powrotu do państwa pochodzenia.</p>

Uzasadnienie

Przepisy te są konieczne do zapewnienia przestrzegania europejskich standardów w zakresie praw człowieka, w szczególności art. 3 EKPC. Cofanie i ograniczanie materialnych warunków przyjmowania zachęca osoby, którym odmówiono ochrony międzynarodowej, do zerwania kontaktów z przyjmującym państwem członkowskim; może to utrudnić ostateczne wydalenie i sprzyjać pracy na czarno. Konsekwencje finansowe utrzymywania materialnych warunków przyjmowania dla osób, którym odmówiono ochrony międzynarodowej, stanowią dla państw członkowskich zachętę do poprawy procedur wydalania i programów dobrowolnego powrotu (ubóstwa i odmowy dostępu do opieki zdrowotnej nie można uznać za czynniki zachęcające do powrotów, które są rzeczywiście dobrowolne; są to niezgodne z prawem formy powrotu przymusowego). Zwiększone wpływy z podatków wynikające z umożliwienia osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową dostępu do rynku pracy nie później niż 6 miesięcy od dnia przybycia do UE przyczynią się do pokrycia kosztów tej poprawki.

Zapewnienie dostępu do podstawowej opieki zdrowotnej osobom, którym odmówiono ochrony międzynarodowej, jest także konieczne do ochrony zdrowia publicznego. Ponadto jeżeli osobom takim odmawia się dostępu do podstawowej opieki zdrowotnej, prawdopodobne jest, że w przypadku pogorszenia stanu zdrowia będą zgłaszać się do szpitali. Oznacza to poważne obciążenie budżetów na opiekę zdrowotną, które w wielu państwach członkowskich są zarządzane na szczeblu regionalnym.

Poprawka 5

Wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie przyjmowania [COM(2008) 815] – artykuł 20 ustęp 1

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Państwa członkowskie mogą ograniczyć materialne warunki przyjmowania w przypadku gdy osoba ubiegająca się o azyl:	Państwa członkowskie mogą ograniczyć <u>lub wycofać</u> materialne warunki przyjmowania w przypadku gdy osoba ubiegająca się o azyl:
a) opuszcza miejsce zamieszkania ustalone przez właściwy organ bez powiadomienia organu lub bez zezwolenia, jeśli jest ono wymagane, lub	a) opuszcza miejsce zamieszkania ustalone przez właściwy organ bez powiadomienia organu lub bez zezwolenia, jeśli jest ono wymagane, lub
b) nie spełnia obowiązków zgłaszania się lub dostarczania informacji, lub stawiania się na rozmowy osobiste dotyczące procedury udzielania azylu, w rozsądnym okresie czasu, przewidzianym w prawie krajowym, lub	b) nie spełnia obowiązków zgłaszania się lub dostarczania informacji, lub stawiania się na rozmowy osobiste dotyczące procedury udzielania azylu, w rozsądnym okresie czasu, przewidzianym w prawie krajowym, lub
c) złożyła już wniosek w tym samym państwie członkowskim.	c) złożyła już wniosek w tym samym państwie członkowskim.

Uzasadnienie

Wniosek Komisji bardzo mocno ogranicza możliwości wycofania materialnych warunków przyjmowania, przez co nie można skutecznie zachęcać osób ubiegających się o azyl do czynnej współpracy w procedurze azylowej. Dlatego należy pozostawić pierwotny zapis.

Poprawka 6

Wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie przyjmowania [COM(2008)815] – artykuł 21 – ustęp 2

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
2. Państwa członkowskie ustanawiają w prawie krajowym procedury mające na celu stwierdzenie w momencie złożenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, czy wnioskodawca jest osobą o szczególnych potrzebach i jakiego rodzaju są to potrzeby. W trakcie całej procedury udzielania azylu państwa członkowskie zapewniają pomoc osobom o szczególnych potrzebach oraz odpowiednie monitorowanie sytuacji tych osób.	2. a) Państwa członkowskie ustanawiają w prawie krajowym procedury mające na celu stwierdzenie w momencie złożenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, czy wnioskodawca jest osobą o szczególnych potrzebach i jakiego rodzaju są to potrzeby. W trakcie całej procedury udzielania azylu państwa członkowskie zapewniają pomoc osobom o szczególnych potrzebach oraz odpowiednie monitorowanie sytuacji tych osób. b) <u>W przypadku zakwestionowania wieku osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową państwa członkowskie traktują taką osobę jak małoletnią aż do momentu udowodnienia, że tak nie jest (z należyтым uwzględnieniem praw i bezpieczeństwa innych osób ubiegających się o ochronę międzynarodową).</u> c) Państwa członkowskie zapewniają odpowiednie gwarancje prawne w odniesieniu do procedur określania wieku, zwłaszcza w przypadku odwołania się do badania lekarskiego. d) <u>Wszelkie badania małoletnich bez opieki przeprowadza się bez uszczerbku dla [art. 17 dyrektywy 2005/85/WE].</u>

Uzasadnienie

Poprawka ma na celu zagwarantowanie, że dzieciom nie odmawia się bezprawnie zwiększonej ochrony przysługującej małoletnim, zapisanej we wnioskach dotyczących CEAS II. Ważne jest, by do określania wieku na tym etapie miały zastosowanie odpowiednie gwarancje, ponieważ przepisy dyrektywy w sprawie przyjmowania mają bezpośrednie zastosowanie do przekształconego rozporządzenia Rady 343/2003/WE (rozporządzenie dublińskie) (preambuła, pkt 9). Przepisy te powinny także zawierać odesłanie do przepisów szczegółowych dotyczących małoletnich bez opieki w obecnym art. 17 dyrektywy 2005/85/WE (dyrektywa w sprawie procedur) lub akcie ją zastępującym.

Poprawka 7

Przekształcone rozporządzenie dublińskie [COM(2008) 820 końcowy] – artykuł 31

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>1. W przypadku gdy państwo członkowskie stoi w obliczu szczególnie naglącej sytuacji, która powoduje nadzwyczaj duże obciążenie jego zasobów przeznaczonych na przyjmowanie osób, system azylowy lub infrastrukturę oraz jeżeli przekazywanie, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, osób ubiegających się o ochronę międzynarodową do tego państwa członkowskiego mogłoby zwiększyć to obciążenie, zainteresowane państwo członkowskie może wnioskować o wstrzymanie takiego przekazywania.</p> <p>Wniosek w tej sprawie kierowany jest do Komisji. Podawane są w nim podstawy, na których został oparty i zawiera on w szczególności:</p> <p>a) szczegółowy opis szczególnie naglącej sytuacji, która powoduje nadzwyczaj duże obciążenie zasobów przeznaczonych na przyjmowanie osób, systemu azylowego lub infrastruktury wnioskującego państwa członkowskiego, w tym właściwe dane statystyczne i dowody;</p> <p>b) uzasadnioną prognozę przypuszczalnego rozwoju tej sytuacji w perspektywie krótkoterminowej;</p> <p>c) uzasadnione wyjaśnienie dodatkowego obciążenia, które przekazywanie, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, osób ubiegających się o ochronę międzynarodową do tego państwa członkowskiego mogłoby stanowić dla zasobów przeznaczonych na przyjmowanie osób, systemu azylowego lub infrastruktury wnioskującego państwa członkowskiego, w tym właściwe dane statystyczne i dowody.</p> <p>2. W przypadku gdy Komisja uzna, że okoliczności występujące w państwie członkowskim mogą doprowadzić do tego, że poziom ochrony osób ubiegających się o ochronę międzynarodową będzie niezgodny z prawodawstwem wspólnotowym, w szczególności z dyrektywą [...] /WE] ustanawiającą minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl oraz dyrektywą 2005/85/WE, może zdecydować, zgodnie z procedurą ustanowioną w ust. 4, o wstrzymaniu wszelkich operacji przekazywania wnioskodawców do danego państwa członkowskiego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.</p> <p>3. W przypadku gdy państwo członkowskie jest przekonane, że okoliczności występujące w innym państwie członkowskim mogą doprowadzić do tego, że poziom ochrony osób ubiegających się o ochronę międzynarodową będzie niezgodny z prawodawstwem wspólnotowym, w szczególności z dyrektywą [...] /WE] ustanawiającą minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl oraz dyrektywą 2005/85/WE, może złożyć wniosek, by wszelkie operacje przekazywania wnioskodawców do danego państwa członkowskiego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem zostały wstrzymane.</p>	<p>1. W przypadku gdy państwo członkowskie stoi w obliczu szczególnie naglącej sytuacji, która powoduje nadzwyczaj duże obciążenie jego zasobów przeznaczonych na przyjmowanie osób, system azylowy lub infrastrukturę oraz jeżeli przekazywanie, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, osób ubiegających się o ochronę międzynarodową do tego państwa członkowskiego mogłoby zwiększyć to obciążenie, zainteresowane państwo członkowskie może wnioskować o wstrzymanie takiego przekazywania.</p> <p>Wniosek w tej sprawie kierowany jest do Komisji. Podawane są w nim podstawy, na których został oparty i zawiera on w szczególności:</p> <p>a) szczegółowy opis szczególnie naglącej sytuacji, która powoduje nadzwyczaj duże obciążenie zasobów przeznaczonych na przyjmowanie osób, systemu azylowego lub infrastruktury wnioskującego państwa członkowskiego, w tym właściwe dane statystyczne i dowody;</p> <p>b) uzasadnioną prognozę przypuszczalnego rozwoju tej sytuacji w perspektywie krótkoterminowej;</p> <p>c) uzasadnione wyjaśnienie dodatkowego obciążenia, które przekazywanie, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, osób ubiegających się o ochronę międzynarodową do tego państwa członkowskiego mogłoby stanowić dla zasobów przeznaczonych na przyjmowanie osób, systemu azylowego lub infrastruktury wnioskującego państwa członkowskiego, w tym właściwe dane statystyczne i dowody.</p> <p>2. W przypadku gdy Komisja uzna, że okoliczności występujące w państwie członkowskim mogą doprowadzić do tego, że poziom ochrony osób ubiegających się o ochronę międzynarodową będzie niezgodny z prawodawstwem wspólnotowym, w szczególności z dyrektywą [...] /WE] ustanawiającą minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl oraz dyrektywą 2005/85/WE, może zdecydować, zgodnie z procedurą ustanowioną w ust. 4, o wstrzymaniu wszelkich operacji przekazywania wnioskodawców do danego państwa członkowskiego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.</p> <p>3. W przypadku gdy państwo członkowskie jest przekonane, że okoliczności występujące w innym państwie członkowskim mogą doprowadzić do tego, że poziom ochrony osób ubiegających się o ochronę międzynarodową będzie niezgodny z prawodawstwem wspólnotowym, w szczególności z dyrektywą [...] /WE] ustanawiającą minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl oraz dyrektywą 2005/85/WE, może złożyć wniosek, by wszelkie operacje przekazywania wnioskodawców do danego państwa członkowskiego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem zostały wstrzymane.</p>

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Wniosek w tej sprawie kierowany jest do Komisji. Podawane są w nim podstawy, na których został oparty i zawiera on w szczególności szczegółowe informacje na temat sytuacji w danym państwie członkowskim, ze wskazaniem potencjalnej niezgodności z prawodawstwem wspólnotowym, w szczególności z dyrektywą [...]WE] ustanawiającą minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl oraz dyrektywą 2005/85/WE.</p>	<p>Wniosek w tej sprawie kierowany jest do Komisji. Podawane są w nim podstawy, na których został oparty i zawiera on w szczególności szczegółowe informacje na temat sytuacji w danym państwie członkowskim, ze wskazaniem potencjalnej niezgodności z prawodawstwem wspólnotowym, w szczególności z dyrektywą [...]WE] ustanawiającą minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl oraz dyrektywą 2005/85/WE.</p>
	<p><u>4. W przypadku gdy dany samorząd lokalny lub regionalny obawia się, że stanął w obliczu szczególnie naglącej sytuacji, która powoduje nadzwyczaj duże obciążenie jego zasobów przeznaczonych na przyjmowanie osób, systemu azylowego lub infrastruktury, w porównaniu z danym państwem członkowskim jako całością, a warunki wymagane do zastosowania ust. 1 nie zostały spełnione, może wystąpić z formalnym wnioskiem do Komisji, by ta zastosowała swoje uprawnienia zgodnie z ust. 2.</u></p>
<p>4. Komisja może, po otrzymaniu wniosku na podstawie ust. 1 lub 3 lub z własnej inicjatywy na podstawie ust. 2, zdecydować o wstrzymaniu wszystkich operacji przekazywania wnioskodawców do danego państwa członkowskiego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Decyzja ta podejmowana jest jak najszybciej, nie później niż jeden miesiąc po otrzymaniu wniosku. W decyzji o wstrzymaniu przekazywania podawane są powody, na których została oparta oraz zawiera ona w szczególności:</p>	<p><u>4 5.</u> Komisja może, po otrzymaniu wniosku na podstawie ust. 1 lub 3 lub z własnej inicjatywy na podstawie <u>samego</u> ust. 2 <u>lub łącznie z ust. 4</u>, zdecydować o wstrzymaniu wszystkich operacji przekazywania wnioskodawców do danego państwa członkowskiego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Decyzja ta podejmowana jest jak najszybciej, nie później niż jeden miesiąc po otrzymaniu wniosku. W decyzji o wstrzymaniu przekazywania podawane są powody, na których została oparta oraz zawiera ona w szczególności:</p>
<p>a) analizę wszystkich istotnych okoliczności występujących w państwie członkowskim, do którego przekazywanie może zostać wstrzymane;</p> <p>b) analizę potencjalnego wpływu wstrzymania przekazywania na pozostałe państwa członkowskie;</p> <p>c) proponowaną datę wstrzymania przekazywania;</p> <p>d) wszelkie szczególne warunki związane takim wstrzymaniem.</p>	<p>a) analizę wszystkich istotnych okoliczności występujących w państwie członkowskim, do którego przekazywanie może zostać wstrzymane;</p> <p>b) analizę potencjalnego wpływu wstrzymania przekazywania na pozostałe państwa członkowskie;</p> <p>c) proponowaną datę wstrzymania przekazywania;</p> <p>d) wszelkie szczególne warunki związane <u>z</u> takim wstrzymaniem.</p>
<p>5. Komisja zawiadamia Radę i państwa członkowskie o decyzji o wstrzymaniu wszelkich operacji przekazywania wnioskodawców do danego państwa członkowskiego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Każde państwo członkowskie może przekazać decyzję Komisji do rozpatrzenia przez Radę w terminie jednego miesiąca od otrzymania zawiadomienia. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może podjąć odmienną decyzję w terminie jednego miesiąca od daty przekazania przez państwo członkowskie.</p>	<p><u>5 6.</u> Komisja zawiadamia Radę i państwa członkowskie o <u>decyzji</u> o wstrzymaniu wszelkich operacji przekazywania wnioskodawców do danego państwa członkowskiego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Każde państwo członkowskie może przekazać decyzję Komisji do rozpatrzenia przez Radę w terminie jednego miesiąca od otrzymania zawiadomienia. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może podjąć odmienną decyzję w terminie jednego miesiąca od daty przekazania przez państwo członkowskie.</p>
<p>6. Po wydaniu przez Komisję decyzji o wstrzymaniu przekazywania do państwa członkowskiego, pozostałe państwa członkowskie, w których znajdują się wnioskodawcy, których przekazanie zostało wstrzymane, odpowiadają za rozpatrzenie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonych przez te osoby.</p>	<p><u>6 7.</u> Po wydaniu przez Komisję decyzji o wstrzymaniu przekazywania do państwa członkowskiego, pozostałe państwa członkowskie, w których znajdują się wnioskodawcy, których przekazanie zostało wstrzymane, odpowiadają za rozpatrzenie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonych przez te osoby.</p>
<p>W decyzji o wstrzymaniu przekazywania do państwa członkowskiego uwzględnia się należyte zapewnienie ochrony małoletnich i jedności rodziny.</p>	<p>W decyzji o wstrzymaniu przekazywania do państwa członkowskiego uwzględnia się należyte zapewnienie ochrony małoletnich i jedności rodziny.</p>
<p>7. Decyzja o wstrzymaniu przekazywania do państwa członkowskiego na mocy ust. 1 uzasadnia przyznanie, na wniosek tego państwa członkowskiego, pomocy na środki nadzwyczajne ustanowionej w art. 5 decyzji 573/2007/WE Parlamentu Europejskiego i Rady.</p>	<p><u>7 8.</u> Decyzja o wstrzymaniu przekazywania do państwa członkowskiego na mocy ust. 1 uzasadnia przyznanie, na wniosek tego państwa członkowskiego, pomocy na środki nadzwyczajne ustanowionej w art. 5 decyzji 573/2007/WE Parlamentu Europejskiego i Rady.</p>

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>8. Przekazywanie może zostać wstrzymane na okres nie dłuższy niż sześć miesięcy. W przypadku gdy po upływie sześciu miesięcy nadal istnieją podstawy dla zastosowania środków, Komisja może zdecydować, na wniosek danego państwa członkowskiego, o którym mowa w ust. 1 lub z własnej inicjatywy, o przedłużeniu ich stosowania o okres dalszych sześciu miesięcy. Stosuje się ust. 5.</p>	<p>§ 9. Przekazywanie może zostać wstrzymane na okres nie dłuższy niż sześć miesięcy. W przypadku gdy po upływie sześciu miesięcy nadal istnieją podstawy dla zastosowania środków, Komisja może zdecydować, na wniosek danego państwa członkowskiego, o którym mowa w ust. 1 lub z własnej inicjatywy, o przedłużeniu ich stosowania o okres dalszych sześciu miesięcy. Stosuje się ust. 5.</p>
<p>9. Żaden z przepisów niniejszego artykułu nie jest interpretowany jako umożliwiający państwom członkowskim uchylenie się od spoczywającego na nich ogólnego obowiązku podjęcia wszelkich ogólnych lub konkretnych właściwych środków, by zagwarantować wypełnienie ich zobowiązań wynikających z prawodawstwa wspólnotowego w dziedzinie azylu, w szczególności z niniejszego rozporządzenia, dyrektywy [...]/.../WE] ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl oraz dyrektywy 2005/85/WE.</p>	<p>9 10. Żaden z przepisów niniejszego artykułu nie jest interpretowany jako umożliwiający państwom członkowskim uchylenie się od spoczywającego na nich ogólnego obowiązku podjęcia wszelkich ogólnych lub konkretnych właściwych środków, by zagwarantować wypełnienie ich zobowiązań wynikających z prawodawstwa wspólnotowego w dziedzinie azylu, w szczególności z niniejszego rozporządzenia, dyrektywy [...]/.../WE] ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl oraz dyrektywy 2005/85/WE.</p>

Uzasadnienie

Proponowana poprawka dotyczy sytuacji, w której niektóre regiony stają wobec nieproporcjonalnego obciążenia w porównaniu z danym państwem jako całością, a państwo członkowskie nie może skorzystać z art. 31 ust. 1, ponieważ sytuacja na całym jego terytorium nie jest dość poważna. W przeciwieństwie do istniejącego art. 31 ust. 1 nie chodzi o bezpośredni wniosek o wstrzymanie przekazywania, ale wniosek do Komisji, by skorzystała ze swoich uprawnień określonych w art. 31 ust. 2. W poprawce uznano zatem znaczenie władz lokalnych i regionalnych, nie próbując stawiać ich na równi z państwami członkowskimi.

Poprawka 8

Rozporządzenie w sprawie EASO [COM(2009) 66] – artykuł 11 – ustęp 1

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>1. Urząd organizuje, koordynuje i promuje wymianę informacji dotyczących wdrożenia ogółu instrumentów z zakresu dorobku wspólnotowego w dziedzinie azylu między krajowymi organami właściwymi w kwestiach azylowych oraz między Komisją a tymi organami. W tym celu może on tworzyć bazy danych gromadzących dane rzeczowe, z zakresu prawodawstwa i orzecznictwa dotyczące instrumentów w dziedzinie azylu na szczeblu krajowym, europejskim i międzynarodowym.</p>	<p>1. Urząd organizuje, koordynuje i promuje wymianę informacji dotyczących wdrożenia, także na szczeblu lokalnym i regionalnym, ogółu instrumentów z zakresu dorobku wspólnotowego w dziedzinie azylu między krajowymi organami właściwymi w kwestiach azylowych oraz między Komisją a tymi organami. W tym celu może on tworzyć bazy danych gromadzących dane rzeczowe, z zakresu prawodawstwa i orzecznictwa dotyczące instrumentów w dziedzinie azylu na szczeblu krajowym, europejskim i międzynarodowym.</p>

Uzasadnienie

Wdrażanie polityki azylowej w dużej mierze ma miejsce na szczeblu regionalnym, dlatego w kontekście gromadzenia i wymiany informacji ważne jest, by z regionami konsultowano się bezpośrednio.

Poprawka 9

Rozporządzenie w sprawie EASO [COM(2009) 66] – artykuł 25 – ustęp 3

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>3. Zarząd może zapraszać do udziału w swoich posiedzeniach w charakterze obserwatora każdą osobę, której opinia może mieć znaczenie.</p>	<p>3. Zarząd może zapraszać do udziału w swoich posiedzeniach w charakterze obserwatora każdą osobę, której opinia może mieć znaczenie. <u>Przedstawiciel Komitetu Regionów jest zapraszany, gdy sprawa dotyczy interesów lokalnych i regionalnych.</u></p>

Uzasadnienie

W poprawce uznano znaczenie i doświadczenie władz lokalnych i regionalnych w odniesieniu do polityki azylowej.

Poprawka 10

Rozporządzenie w sprawie EASO [COM(2009) 66] – artykuł 30 – ustęp 9

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
9. Komitet wykonawczy może zapraszać do udziału w swoich posiedzeniach w charakterze obserwatora każdą osobę, której opinia może mieć znaczenie.	9. Komitet wykonawczy może zapraszać do udziału w swoich posiedzeniach w charakterze obserwatora każdą osobę, której opinia może mieć znaczenie. <u>Przedstawiciel Komitetu Regionów jest zapraszany, gdy sprawa dotyczy interesów lokalnych i regionalnych.</u>

Uzasadnienie

Poprawka ta, wprowadzona równocześnie z zaproponowaną poprawką do art. 25 ust. 3, ma na celu zagwarantowanie, że wiedza fachowa i doświadczenie regionów będą w pełni uznane i wykorzystywane.

Poprawka 11

Rozporządzenie w sprawie EASO [COM(2009) 66] – artykuł 32 – ustęp 1

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
1. Urząd ściśle współpracuje z organizacjami pozarządowymi i instytucjami społeczeństwa obywatelskiego prowadzącymi działalność w dziedzinie polityki azylowej na szczeblach krajowym, europejskim i międzynarodowym oraz ustanawia w tym celu forum doradcze.	1. Urząd ściśle współpracuje z organizacjami pozarządowymi i instytucjami społeczeństwa obywatelskiego prowadzącymi działalność w dziedzinie polityki azylowej na szczeblach <u>regionalnym</u> , krajowym, europejskim i międzynarodowym oraz ustanawia w tym celu forum doradcze.

Uzasadnienie

Także ta poprawka ma na celu uznanie znaczenia i doświadczenia władz regionalnych w odniesieniu do polityki azylowej.

Bruksela, 7 października 2009 r.

Przewodniczący
Komitetu Regionów
Luc VAN DEN BRANDE